

Prædiken til Alle helgens dag

Matt. 5, 13-16

Kære menighed

Jeg ved ikke mere om døden, end I gør. For vi har alle, ung som gammel, fæste i livet, og har endnu ikke sluttet os til den store hvide flok. Selv om vi har fulgt vores elskede, passet og plejet dem, og taget afsked med dem, så kender vi ikke livet på den anden side af dødens grænse. Vi tror og håber på at mødes. Vi har tillid til Guds løfte om, at han er steget til himmels og er gået i forvejen for at gøre en bolig klar til os. Også jeg nærer en urokket barnetro på, at jeg skal mødes med dem, jeg savner. Mere ved jeg ikke, end at jeg har lagt min skæbne i Guds hænder. Så må vi se. Ja, dette - at vi skal komme til at se - fylder mig med ærefrygt. Jeg beder til, at Kristus virkelig må se i nåde til en synder som mig.

Men jeg ved, at Jesus har sagt til sine disciple: "I er jordens salt" og "I er verdens lys". Det er sagt til disciplene dengang, og det er dermed sagt til jer i dag. Jesus sagde det, dengang han samlede sine disciple og tog dem med op på bjerget for at undervise dem og for at gøre dem klar til at bære troen og forkynde evangeliet, når Jesus ikke selv var her længere. Bjergprædikenen. Jesus' mest berømte tale, og uden sammenligning den

længste. Den fylder ganske meget hos Matthæus, der selv levede og skrev sit evangelium efter Jesu død og opstandelse. Det blev sagt dengang til disciplene, men blev skrevet ned til os. For vi er alle Jesu disciple. Alle jer, der hører ordet og mærker kaldet i ordene. Jesus taler ikke kun til de retfærdige og fromme, men til os alle, - til os, der ikke føler os retfærdige og fromme, for vi er det ikke. Men vi er alligevel Jesu disciple. Vi er lige så almindelige som disciplene var dengang, håndværkere, fiskere, almindelige mennesker uden nogen som helst særlige forudsætninger for at være disciple. Ja, måske dét er forudsætningen, at en discipel skal være alt andet end udvalgt, hellig og indviet, men slet og ret være kaldet.

Hvis du lyttede til evangeliet i dag, så hørte også du kaldet. Jesus sagde til dig: 'Du er jordens salt', 'Du er verdens lys'. Du har fødderne solidt plantet på jorden, og her hører du Jesus tale til dig, ligesom han dengang talte til disciplene: 'Du er jordens salt og verdens lys!'

Det er talt til dig og mig. Lige ind i vores liv, selv om vi føler, at vi er alt andet end salt og lys. Du er jordens salt og livets lys. Du kan godt glemme at krybe udenom, selv om du

helst vil være fri for at være det. For nu har du hørt det, og så tæller det. Det forpligter. Du er jordens salt og verdens lys.

Det lyder måske mærkeligt, det med saltet. Men det er ikke spor mærkeligt. Mad uden salt er ufatteligt kedeligt. Brød uden salt, smagløst. Æg uden salt, fadt. Saltet styrker smagen, forstærker oplevelsen, og kroppen har brug for salt, og uden salt mister vi kropsbalancen. Men Jesus mener det endnu stærkere. For han er fra en tid uden fryser og køleskab, 1800 år før ismejerierne leverede blokis på timebasis til isskabene, dengang ismejerierne lå skulder ved skulder hele vejen ned ad Ryesgade. Alting rådnede i varmen, en stinkende, rådrende og kvalmende lugt fra rådrende kød til mælkeprodukter. Tænk så på Mellemøstens varme. Uden salt kunne man ikke leve ordentlig, ja – kunne man ikke overleve længe. Salt var ikke kun en smagsforstærker, men en livsforlænger, man saltede kød, fisk, lam, ungkvæg, alt der ikke skulle spises med det samme.

”I er jordens salt!” Det er jer, der skal få alting til at holde og vare ved, så der ikke opstår råddenskab og fordærv. For I er saltet, I har den styrke, der skal til for at få mennesker til at blomstre og gløde af glæde. I er kærlighed!

Lige sådan er I verdens lys. I skal brænde, I skal gløde og lyse op og vise vej. For I er lys i menneskers liv.

Tænk engang, at Jesus siger det: I er jorden salt og verdens lys, for det er I! Vi må tage det på os. Jeg ved, det er svært, ikke mindst når man føler sig knuget af sorg. Men er det ikke rigtigt, at det så er lige her, at vi har

brug for at høre ordene: Du er jordens salt og verdens lys! Saltet har ikke mistet sin kraft og lyset sin styrke. Lad os sammen ryeste vores kapper, og ranke ryggen. Det kan være vanskeligt alene, men sammen kan vi, og Jesus taler til os som et fællesskab. Var det ikke også hvad disciplene gjorde dengang, de stod ved graven. Enkeltvis blev de overvældet af frygt for en ukendt fremtid, men langsomt erindrede de Jesu ord – de havde en stor opgave foran sig. Vi har også en stor opgave foran os, for vi er hinandens lys, saltet i hinandens liv. Vi bliver ikke mere hellige og frelste af den grund, men vi bliver salt for vores venner, og lys for dem vi kender.

Hvor mærkeligt det end lyder, så handler denne Allehelgen ikke om døden, men om livet. Det handler om opstandelsens lys og troens salt. Den tro, der skal indgyde jer mod til at stå fast og ikke falde for fristelsen til at blive inde bag kåben og de nedrullede gardiner. De fristelser, der holder os væk fra livet, og som binder os til fortiden. Fortiden fortjener, at vi er lyset, der brænder som et håbets fyrtårn der forkynder opstandelsen: opstandelsestro. Det er ikke let at vælge livets vej. Det kræver, at vi bliver noget for andre og ikke kun lever for os selv. Det kan være besnærende at skjule sig i dødens skygge, men vi skal bære opstandelsens lys frem.

Det kan man heller ikke, skjule sådan nogle som jer. I er som byer på et bjerg. Man får øje på jer, og I får øje på hinanden, og når vi har blik for hinanden, mærker vi lysets varme, og så får vi mod!

For vi må ikke skjule vores lys og spare på

saltet, for så lægger vi livet hen i mørke, og saltet er bare til at blive smidt væk.

Det siger Jesus til os i dag: ’I er verdens lys og jordens salt’. Og han spørger os samtidig: Skal saltet salte eller smides væk? Skal lyset skinne eller holdes skjult?

Jeg ved det godt. Når vi er i sorg, magter vi intet af os selv. Så er det, som om lyset er slukket og alt er forbi, som om saltet allerede har mistet sin kraft. Det er sådan, vi har det. Vi magter ikke selv at være lyset, der lyser livet op. Det magter intet menneske hver dag gennem et langt liv. For vi er afmægtige. Det er selve denne afmagt, der er skyld i, at Gud bliver menneske. Fordi han ved, at han er nødt til at komme os i møde. Rejse os. Tørre tåren af vores kind. Men han nøjes ikke kun med trøsten. Han forsoner sig med alt det, der er sket. Det vi ikke formåede, det der overgik os. Han siger jo også: ”Kom til mig, alle I som lider og bærer tunge byrder”. Han renser synden ud, brænder det op, så kulden ikke er mere. Han forsoner sig med os i kærlighed til sin skabning. Han dør for os. Men kun for at opstå og give os tro på, at der er mere, mere lys, mere salt, mere liv.

Gud kommer os i møde med sin søn, Jesus Kristus, menneskesønnen, den korsfæstede og opstandne, så han for en stund kan bære os og rense os. Så vi igen hører hans ord til os – til dig og mig, vi hans disciple:

I er jordens salt, I er verdens lys!

Rasmus Nøjgaard
Sankt Jakobs Kirke, København

Salmer:
732, KS 832, KS 946, 787, KS 829, KS 935,
571, 574

KS: *Kirkesangbogen, 2017*

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk